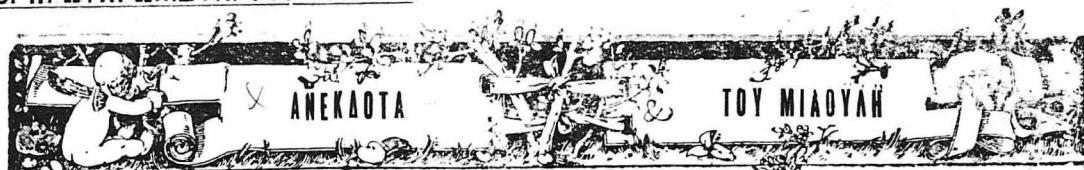

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ντέμπρες και δικκιος, όλα με τα πεισμάτα του. Σ' ένα σκόπελο της Ταρίφας. Ο Μιαούλης χι' ό γιαίς του. Γαριβάλδης και Μιαούλης. Τό επεισόδιο του Μιαούλη με τὸν σχλο. στὴν Ύδρα. Ο Μιαούλης γιά τοὺς Κρητικούς. Ή παντεύφρες τοῦ Μιαούλη. "Ένα επίγραμμα τοῦ Σεύτσου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Η ιδούχη μορφή τοῦ Ανδρέα Μιαούλη—τοῦ όποιον ίδιων εί-
ζον, ξεγον τὸν πεγάδιον λογοτεροφ Φώτητ. δημοσιεύουσα στὸ ση-
μερινὸν απ' ζευγάδιο—τὸν γνωστὸν στὸν θάνατον τοῦ Αποκεντροῦντος τοῦ Ανδρέας Μιαούλης, μάτια πάντα λογοτεροφ Φώτητ. Έτοι καὶ στὸν ίδιωτον τοῦ βίου ήταν υποτιχίας καὶ δίσων. Ποτὲ δὲν καιρούσαν
γιά την θαλασσινὸν τοῦ Επιτούρη, ἀλλ' οὐαί τοὺς ἄλλους νά τίς έ-
ζηνεν. Άλλα ποτὲ δὲν έλογάρουσαν καὶ τίς υποτιχίες τοῦ. Όλοι
οἱ ανάδειποι τοῦ τὸν έβαντον ἐπὶ τῆς Επαναστάσεως, γιατὶ πρῶ-
τον ήταν καταπέταξος.

Είχε όντας καὶ οἱ Μιαούλης τὸ έλαττονά τον : τὸ πεῖσμα μι! Δημοργοῦσαν σχετικὸν τὸ ιερούλιον ἀνέδοτο : Ο Μιαούλης, στην νε-
ότητα του, πλέκτησε τὸ πρώτον ιδιότητον καρδιᾶς, δοράο καὶ δεντρό-
σαρφος. Καποτε λοιπὸν τῷ βυθήρε τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρο-
τελε τὸν άνευν καρδιὰν καὶ λοξδρομού-
σε. Ένας γεροντιάς τον τὸν έλιγο-
τρόφον τότε δηλ' έσκει καρτά, στην νήσο
Ταρίφα, έποισε κάποιος έγαλος καὶ κα-
δηνευν νά πεινον στην ζέρω.

Δείπνησαν, άπαντας οἱ Μιαού-
λης καὶ έξακολούθησαν να κυρεγάνα τὸ
καράβι προς τὴν έπικεντρον διεθεντον.
"Εξαγαν, άπονγεται ένα φοίνι πο καράβη!"
Το καράβι ανογει στὰ διο, σὰν καρφού-
ζε, κάποια νερό καὶ τὸ πλήρωμα ανεγε-
ζεται νά τὸ έγκαταλείψῃ. "Ετοι οἱ Μιαού-
λης έγνωσε στὴν Ύδρα πάμπτουρος. Τὸν
τύχη καταποτέμην τὸ πείσμα του..

***

Μετά τὸ τέλος τοῦ ζήνος, κάποιο, δὲ
Ανδρέας Μιαούλης ἐφίλοξεντο στὸ άρ-
χαντικὸν στὸν φίλον του Μανώλη Τομ-
πάζη, στον κατάφτερο Γαλατά του Ηδρού.

Τοις άπογείαις έχαδηναν πολλοὶ κα-
πετακιάν, γρόγι από ένα μεγάλο τοπεῖο,
στὸν κήπο καὶ δημιόργανα τὰ λεγανένια
τους. Αγνόλογος όπος πάντα οἱ Μιαούλης,
τοὺς άκουσε τροχούσας ψωτά. δοθος.
"Εξαγαν μπάνια στὸν κήπο ήνας γε
ρος Πομοτής καὶ βγάζοντας τὸ σκούπο
του, λέει.

— Γειά καρά σας, καπετακιάν ! "Εια-
δα πός ήμει στὸν τόπο μας ο καπετάς
"Απέρανς οἱ Μιαούλης. Δέν καν τὸν δείγνε-
τε για νά τὸν φέλιση κι' αγο :

Ο Μιαούλης τὸν έρεισε ένα βλέμμα
ἀδιαφορίας. "Ο Τουπάλης δείχνοντάς του,
είτε :

Λιτός είνε !

Ο γηραιός πήγε τότε κοντά του καὶ
θέτησε νι τοῦ φίληση τὸ ζέρι, μά οι Μια-
ούλης τὸν έπικεισ :

— Ορι, ορι ! είτε. Λιτό είνε συνή-
θει τὰς σκλαβίτες, παιε ο καιρός ποι φι-
λιστινά γέμα ...

Και έξακολούθησε να καθαρίζει ένα
δάκρυο.

***

"Άλλοτε, ο φίλος τοῦ Μιαούλη Νικολής Μπουντούμης, ού άριστο
χρονιάς έζεινος τύπος, σε μά σημαντιστρή, θέλησε γά στενο-
χωρίση τοῦ Μιαούλη, νά τὸν κάνη νά βγη από τὴν σιωπή του καὶ
νά μάλιστη γιά τοὺς θυμάδους του. "Αγχος λοιπὸν γ' άπαριθμη-
μηστον στὸ Μιαούλη, όπει τὶς τόλμες. Ωτὸν τὰ παρόντα δέργα τῆς
πολεμικῆς του νεύτρης. Ο Μιαούλης στενοχωρίσταν, καὶ στριφο-
γύριζε σὰν έτάνον σὲ άπαντες κάρδωνα. Μά δὲ Μπουντούμης έ-
χακολούθησε τὴν δονιένι του. Στὸ τέλος μάλιστα τοῦ είπε :

— Ένας είσαι στοὺς θυμούς τοῦ, καὶ δημιγόταν ένα πειστα-
πού. — Ναία, άπαντα στονεροφορμένος οἱ Μιαούλης. — Δέν είσαι
σὲ ποι έκανες αιτό ; — Ναί. Σανάλεγε ο Μιαούλης. Στὸ τέλος δὲ
Μπουντούμης τοῦ λέει :

— Δέν είσαι σιν, ποι μὲ τὶς τρεῖς εσσι σὲν άναγκασες τὸ μακαρίτη

Ο Ναναρχος Ανδρ. Μιαούλης.

τὸν πατέρα σὸν νά γίνη μᾶ φυσι σαλόγερος καὶ νά πάν
σ' ένα πονάτησο τῆς Στρίνης;

Τότε παι έρωταν όλη τὰ γέλαι. Καὶ ο Μιαούλης χαλιστερά-
της, γιά νά γλυκάνει απὸ τὴν νέρη τοῦ φοβερού αντιπάλου του, α-
ναγάπαστης γιά φορά :

— Νά, μωρέ Βιασίδη, μᾶ τάσια ! "Ημουν απὸ μικρός πεισμα-
τάς και δὲν έχω, ποιά τὰ κάτιατα μω να ..

* * *

Ο Ιταλός ιατρούς Τζερί σὲ μᾶλισταρηστη μελέτη του,
μὲ τὸν τίτλο Σύγχρονης Μιαούλη καὶ Γαριβαλδής αναφέρει τὸ θ-
άλοποντο επεισόδιο :

Ο Μιαούλης έγινε τὸ μικρό γιατὸ του, τὸν Αντώνη, στὸ καράβι
τον εγαν νά μάθη τὴν τέχνην. Κάποτε λοιπὸν στὸν πόροιμη φάση
μᾶς τρομεύσης ναυαγίας, οἱ Μιαούλης κατέπει τὸ γέρον του και δὲν
τον βλέπει.

— Ποιό είνε ο Αντώνης ; φωτάει τοῦ ναΐτες τοῦ καταπληγ-
ματος :

— Δέν τὸν ειδαμε, καπετάνεις, άπαν-
τούς λέγει :

— Καὶ τὸν βρήκε γλυκόρος φωναίει ά-
γονεύνος οἱ Μιαούλης και τοὺς φοβερούς
μὲ φονή ποι ορώντας επάνω κι' απὸ
τοὺς βρόντους τὸν γανονόν.

Εγενη ναΐτης καπετάνει τότε καὶ βο-
ησει τὸν Αντώνη μέσα στὴν καράπινα του,
Μάλιστη λιμήθη οἱ Μιαούλης έγινε έξο γρε-
νον. Τρέχει κάποιο, άφατει τὸ γέρο τὸν
άπ' το γαράζ, τὸν σηρώνται σαν δένα, τὸν
κανθαλάνει έτάνα, τὸν στήνει στὸν πλώρη
τον καράβιν και μὲ φονή ποι επέρει απὸ
δημητρίου τοῦ λέγει :

— Μορέ ! φωνάει άδυμα ...

Τὰ γανόνα γέρον φροντίδων και ή
ματέρες τὸν Ταρίφαν καπετάνει φρονή. Μά
οἱ Μιαούλης έντυτης έπειταν φρονή. Τότε ήμως ή-
ταν ή ψυχραμία και η φρονής μὲ τὴν
δημητρίου απὲραντος τὸν έπειταντεντάς, ώ-
στε τοὺς διεσκόρπισε και τοὺς έπειτε
σὲ φυγή, όπως ένας καλός κυνηγός ένα
κοπάδι άγρια ποιμάνια...

* * *

Ο Ιταλός Συγγραφεύς, σύνει
ζοντας, ή σημαίνει τὸν διο άνδρον, γεθ-
φει τὴν ιδιότητα σελίδη :

— Αφίνοντας κατὰ μέρος τὶς μάχες,
θ' αναρέω δύο άνδρας επεισόδια, κα-
τὰ τὰ δηνά σι δύο φρεσφοίς ήπορες ε-
γλωττωσαν τὴ ζώη τοὺς χάρις στὴν προ-
σωπική τοὺς αντρεῖ :

— Στὸ Ρίο Γκράντες, μά μέρα δὲν Γα-
ριβαλδής συνεδρούενσ απὸ έπειταν
ανθρώπους του, δηνέστη αγρίαν επίθεσιν
120 λιονταλέων έχθρων. Τότε ήμως ή-
ταν ή ψυχραμία και η φρονής μὲ τὴν
δημητρίου απὲραντος τὸν έπειταντεντάς, ώ-
στε τοὺς διεσκόρπισε και τοὺς έπειτε
σὲ φυγή, όπως ένας καλός κυνηγός ένα
κοπάδι άγρια ποιμάνια...

— Το ίδιο και ο Αντώνας Μιαούλης
Την έποχη τῶν έμφωνών πραγώνων τῆς

γαγκικούς σκοπούς τοὺς προκρίτους τῆς ήσσος και τοὺς κρατούσις
φυλακισμένους—μά μέρα δὲν Μιαούλης άπαντηρησε στὸ δόμο μὲ
ένα πλήθος άνθρωπων τῆς καπατάνης ήποτεσθητης, οἱ δηποιοὶ τὸν
άκολονθησαν, βοϊσανάς του και φοβερίσοντάς τον μὲ τὰ οπλα.
Ο Μιαούλης έξακολούθησε τὸ δόμο του, απάραχος, χωρίς νά
δινη απάντηση, χωρίς νά ζητήση φονής και κανένα σπίτι. Τέλος,
ακολουθούμενος πάντοτε απὸ τὸ φρεσφασμένο δόχο, έφτασε στὸ
σπίτι του, μητρή μέσα ι' έκλεισε τὴν πόρτα... Δέν είχε σκοπό
νά τοις χειρότατης προφορώντας τους. "Άρα ήμως άπονες και τρο-
χομάχος ήρωας άγριεψε. Μονηγρίζοντας σάν λεοντάρι, άσπαξε το
τροπιόνι του και βρούσηξε μά απὸ τὸ παράθυρο έναντιον του
δόχου, έπειτα αλλη, έπειτα αλλη, και τρέχοντας πότε στὸ ένα

παράθυρο, πότε στὸ ἄλλο, πότε ἀπὸ τὸ φεγγίτη, πότε ἀπὸ τὴν στέγη, γεμίζοντας τὸ τρομόνι καὶ φίγοντος σὰν ἀπὸ κάστρῳ, τοὺς ἐκσόρπισε στοὺς πέντε δρόμους. Τότε, μαύρος ἀπὸ τὴν μαρουνή, πρόβαλε στὸ μπαλκόνι καὶ χονγιάσε μία καδανγή :

— Κατ' ἀνέμουν, κερ.....δες !....*

Κάποτε ὁ Μιαούλης κοινωνίας μ' ἔναν Κρητικὸν ήταν τὸν ἐπειναῦτες γὰρ τοὺς συγκιατρώτες του, ἀναφέροντας τὴν γνωστὴν περιποτή, στὴν λιμνή ὅπου δὲ ἀπότολος Παύλος τοὺς ὄνομάζει φετεῖς :

— «Κρήτες δές γενέσαι, μάλι !»

Ο Κρητικὸς τοῦ ἀπάντησε τότε :

— Ναί, μα καὶ τὸ Παύλον λέει δῆτι μοι οὐτὸν ἔνθιστον ἔνει φεῦται... Νά, μήτος καὶ σεῖς οἱ Υδατοί εἴδαστε καλύτεροι ;

— Ναί, μά λέμε κάποτε καὶ εἰμιανάν αλλιθεα.. Σεῖς δημοιοί οἱ Κρητικοί εἰσθε ἀ εἰ φεδαται, παντοτε εινάν ψεῦτες τε εις !επέμενον ὁ Μιαούλης.

* * *

“Ἐνας Ἀγγίλος ποὺ ἐπιστέψθη τὸ Μιαούλη στὸ σπίτι του, τοῦ ἔχητος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως του, κάποιαν ἡμέραν πριν τὸ θυμητό. Ὁ ἀπλούτος ναραρχός, μή ἔχοντας τις νά τον προσφέρει, τοῦ ἔδωσε ἕνα πατέλο του φέσι. Ὁ Ἀγγίλος, τὸ ἀμπάξης χαροπονεος, ἀλλά μόλις τὸ ἄνοιξε, μερισθεὶς τοίχες ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μιαούλη, ποὺ είχαν μείνει μέσα στὸ φέσι, ἔκαναν νά φρύγουν ἀρπακμένες ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Ὁ Ἀγγίλος ἐχλεύεις τότε βιαστικού τὸ φέσι, σὺν ντάλεινε κανεναν θησαυρού, ἐνῷ δὲ μετριόρροπον ἥρος ἀποφούσε μὲ τὸ θύρος τοῦ ξένον θαυμαστοῦ του.

* * *

Ο Μιαούλης συνήθιζε νά κάθεται πάντα στην πρώτη τῆς ναναρχίδος του, καντά στὸ τιμόνι, ἄγρυπνος, κινερῶντας τὸ στόλιο του. Καθόταν δὲ σταυροτόδι, ἔχοντας τὶς παντοφάλες στὰ γόνατά του. Σὲ δῆμα ἀμηχανίας καὶ σφένερον, δὲ Ναναρχός ἐτύλιγε καὶ ξετύλιγε τὸ δέρμα τὸν παντοφλῶν του. Καὶ φάνεται ὅτι γι' αὐτὸν ἡ παντοφλής τοῦ Μιαούλη γαλούσαν γονήγορα. Ήταν ἔνα είδος κοιτολόι, ποὺ τὸ έταζε σιγάνι στὰ γέρμα του.

* * *

Μετά τὸ θάνατο τοῦ Ἀνδρέα Μιαούλη—ποὺ ανέβη στὶς 11 Ιουνίου 1835—οἱ γιατροί ἐγγίζαν τὴν παρθένη τοῦ, ἡ δοτία απὸ τότε φυλάγεται μὲ εἰδάνθια στὴν αιθουσα τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαρχικοῦ Ταμείου, μέσα σ' ἓνα ἀσημένιο δοχεῖο.

* * *

Ποιηταὶ καὶ ζωγράφοι ἐξέμιναν τὰ κατορθώματα τοῦ μεγάλου ἥροος. Δημοσιεύμενε ἐδῶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Ἀλέξ. Σούτσου :

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Ἐκ τῆς «Τουρκομάχου Ελλάδος»)

Καθώς ἔζητε νά λατομήσῃ   **Πλευρά τῆς "Υδρας εἰς μόρον ἔνα**
Τοῦ "Αθωνές τις τὴν κορυφήν, Νά συνετέμονο ἀνδράστατο
Τοῦ "Αλεξανδρον ρά παρεπέσθην. Καὶ ρά ἔργαφετο εἰς αὐτὸν :
Τὸ σόμα θελων καὶ τὴν μορφήν. Μιαούλης ὑπέρος, εἰς ὃ τὰ πάντα
"Ηθελα ούτω τὰ ψυφομένα   **Τῆς "Υδρας τρόποια παριστῶν".**

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ ΚΙ' Ο ΤΕΩΠΑΝΟΣ

Κάποτε, ὁ ποιητὴς Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, ἐνῷ ἔκανε τὸν περιπτό τοῦ σὲ μιᾶ ἔσοχή τῆς Λειψαδός, συνάπτησε ἔνα γέρον τούτου ἔχατο χρονῶν περίπου, ὃ όποιος ζεστανόταν στὸν ἥλιο καὶ φύλαγε τὰ πόδιά του.

— Γεισοῦ, γέροντα, τοῦ εἶτε ὁ ποντήτης,

— Καλῶς τὸ πεδίο μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ τσαπάνος.

— Ηώς τὰ περνάς, γέροντα; Δέν σὲ βαμάνουν τὰ γρόνια;

— Μοῦ φάνεται πώς μολις γέτες ἡσθα στὸν κόσμο. Μητρά ἀπὸ τὴν μιᾶ πόρτα καὶ μὴ δηγὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη. Θές νά μάθης πῶς είμαι τώρα ... "Ἄζον..."

'Η βρόνεστος ἔκνησσαν,
οἱ μῆλοι σταματήσαν
καὶ τὰ βουνά χιονίσαν,
τὰ δυό γεννήσαν τρία.

Κι' ὅταν ὁ Βαλαωρίτης ἔζητος νά μάθη τὴν ἔ-
ζηγητο τοῦ αινίγματος ἀντοῦ, ὡρός ταοπάνος τοῦ
ἀπορούμητρε :

— Αξ' τὰ μάτια μου ἀφισσαν νά τρεζούν δά-
χναν. Τὰ δόντια μου ἔχουν πέσει. Τὰ μαλλιά μου
ἀσπρίσανε. Κι' ἀπὸ τὰ δυό πόδια ποὺ είχα πάριν, τοῦ
μαῖον ἔχιον καὶ τρίτο, τὸ φαθό μου...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ' οὐ περιερικά χρέοντας τοῦ ζωγράφου κ. Πρεσποπίου. «Ἐξωσίς καὶ... Ἐσωσίς! 'Ο Νικολάσας κι' ἡ χαντέρη Κυρία. Μία ἔ-
ξυπνη παρεπήρησις. 'Ο ββάσικευς Γεώργιος, οι... χοίροι καὶ οἱ
χήραι. 'Ο φλύκρος βειλεύεταις. Πός την ἐπάξει. 'Ο Γύρτος καὶ
ἡ Κυρερηνικές μουτζέσυρες. Τὸ γενναϊκό Κρητικόσπουλο, κτλ.

“Οταν ὁ ζωγράφος κ. Γ. Προσοπίου, ἵπαν σπουδαστής τοῦ Πο-
λυτεχνείου στὴν Αθήνα, ξόνεις ἐντελῶς μπορειώνα. Κι' ἔτοι, πολλές
φορές, ἔμενεις ἀπέταρας.

Μία φορές ποὺ χριστοφορεῖ δινοῦ τρία ἑνόντια, δὲ ξενοδόχος του
τὸν ἀνάγκης νὰ μετασώσῃ ἀπὸ τὸ δοκάτι τοῦ δρόμου σ' ἓνα
ἄλλο δουμάτιο στὸ βάθος τῆς ανήσυχης.

— Δέδα τηθενά... φάναζε τοτε ὁ καλλιτέχνης. «Ως τόσα...
ξενοδόχος μου μοῦ ἔκανε... ξόνεις, τώρα μοῦ κάννει... ἐ σ' σι...»

* * *

Ο 'Αντόνεας Νικολάσας, κληρίς κάποτε σὲ μᾶς ἑορτῇ τοῦ Α-
πταίου, είδε μιὰ πάρα πολὺ συντονή πρωΐα, ν' ἀνεβάνη μὲ κόπο, τὴν
σχάλα τοῦ ξενοδοχείου, σέργοντας τοῦ δινούλα τίς ποδούσες της.

— Τηγι κανένει, είτε διοίτας τοῦ Νικολάσα.

— Πατάτι; τὸν φότησαν.

— Πατάτι μά συνέγαψα την μάνασσα τοῦ... μη η φι ι ων για...
* * *

Μή φορά ν ἡ Βασιλεὺς Γεώργιος είχε πάρει
στη Λαμία κι ἔξδραψε ὡς τὸ Σαμονοπαλή. Ο πάρεδρος τοῦ Σαμονοπαλήν, ἔτρεψε ἀμετώπη
νὰ ξεμάραση τὰ σένη του, ἐξ ὀνόματος τοῦ Δημητρίου, πρός τον Βασιλέα.

Ο 'Βασιλεὺς ἀρχίσε νὰ τὸν φιτάνη κατόπιν
μη διάμρια πρωτάρα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων βλέπεται
τὸν δινούλα που τὸν βλάπτει γονονύμων, τὸν φιτόσε :

— Εχετε πολλοὺς χοίρους εδῶ, κ. πάρε-

δρε;

Καὶ ὁ ἀπλούτος πάρεδρος, νομίζοντας διτὶ ὁ
Βασιλεὺς τοῦ μιάλει για τοὺς γ. ή ο ο ε σ πι-
πολίτες του, ἀπάντησε :

— Ματά... Εγώ κει ὁ πατάς ειμεθι μονά-
κα για χρόνο. Μεγαλειότατό...

* * *

Στὴ Βοιλή μά μέρα ἔνας γνωστός γιὰ τὴν
φίλωνα του βουλεύεται, κατέλιπε τὴν δέσι τοῦ
βουλεύτην Αλ. Πετεύα, γίνεται τὸ λόγο ἀπὸ τὸν πρόδεο πρὸτον-πρότον
τὸν επιλέγοντα τοῦ Υπουργού Συμβούλιον, που λέγοντας Γύ-
ρητος. Σὲ λίγες μέρες, ο καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Φωράς, εί-
σιασκενος τοῦ γραφείου τοῦ συναδέλφου τοῦ Παταρογηπούλου, και
διαβάζοντας τὴν Εφεμερίδα της Κυριεγρήσεως, είπε :

— Νά! επὶ τέλους της Κυριεγρήσεως ἐδιμοιρίστησε τὸν πρότο της
διοροφή. Επήρε πληρήσαση της πάντας. Γίνετο.

— Καθὼς βλέπω, ἀπάντησε τότε ὁ Παταρογηπόλονος. Κυρέ-
νησης ποὺ ἀρχίσε ἀπὸ τὸ γ. φ το ν ε. θά τελειωση, χωρίς ἄλλο, μὲ
η ο ν τ ο θ ο ν φ ε σ ...

* * *

Στὴ μάγη τῶν Γιαννιτσῶν στὴ πρώτη γραμμή τῶν μαζομένων, ἐ-
ρεφαντίσθη ἄσπρανα ἔνα παμέλα σταρετοσάρων ἐτῶν ἀπὸ τὴν Κρήτη,
· με Κρητική ένδυσιν.

Ἐνώ λιποτανοὶ οἱ στρατιώτες μαζὶ ἐποιεῦσαν πει-
σματωδέστατα μ' ἓνα τορκιζό λόζο, είδαν τὸ μικρὸ
Κρητικόπουλο νὰ σηρετα, σάν φεδί, ἔσω ἀπὸ τὴν
Ἐλληνική γραμμή νὰ στάνει σ' ἓνα μέρος ποὺ ἐστή-
πανταν κάποια στὴ γῆ νὰ ἀπάντη τὰ σποραδικά εδῶ
κι εξειδικόντες δέργονται καὶ τὰ ξήρη τουν. Αφοί κορμάσε
τοις δώμοις του πέντε—έξη οπτά, μάχοις να σέρνε-
ται πάλι πόσι τὰ πάσι για νά ἔνωθη μὲ τοὺς ποε-
τανταντας διούσε μας.

Μόλις διοιούσαν πολητάσε τοὺς στρατιώτες μας, μά
σημάδια τὸ βρήκε στα κεφάλαι. Βόγγηξ τότε ποενέμενα
καὶ πεύτωντας κάποια μάρτησ νὰ σπορτίσουν γύρω του
τὸ έχθρων διπλα ποὺ είχε λαμψαγωγήσε. Συγχρό-
νος οἱ στρατιώτες μας τοῦ άπονταν να λέη με παρά-
ποτο :

— Κρήται: Χάνω καὶ τὰ... διπλα! κι' μαντενάζονται τὸ απέριο Κρητικόπουλο, ζεψήρως.

Τὸ παδάκι αὐτὸν ἀνομάζοντας Χορητιάνης.

— Οποια μάτη μητέρα τὸ είχε χάρσει τότε, ήσ μάθη
σημερια ποὺ ήταν τὸ τέλος του. Η αφηγητής μας είνε
ἄληθεστάτη.

